

Mama

Mirimirela

M-ai legănat pe valul Dunării albastre
Mă adormei în poala ta, la vie,
Dovleac și miere, gutui coapte, șoapte,
Povești cu sfinți ce ne-au scăpat de pribegie

Le am pe toate în cutia de carton
Pe care o deschid de câte ori nu dorm
Și caruselul cu căluții fermecați...
Uitasem : la porțile trecutului, nu bați !

Dar am bătut. Și m-a prins iar mirajul
Copilăriei mele i-ai fost pajul
Parfum de busuioc mi-a-mprospătat odaia
Nici n-am văzut că începuse ploaia.

Ploua cu flori de tei la mine-n suflet
Dulceața de nuci verzi iar pâlpâia pe plită
Cu șorțulețul alb, la brâu erai gătită
Cântai și povesteai, toată un zâmbet

În colț, un ursuleț mă aștepta cuminte
Și prin perdea de borangic, sub falduri grele,
În patul meu se strecura încet, Moș Ene.
Ușor mă înveleai, mă sărutai pe frunte...

Deja visam; că îmi cresc ramuri și sunt pom.
"Vezi ! Rădăcinile să fie-nfipse bine !
Și ține trunchiul drept, doar ție-ți aparține. "
Când m-am trezit, mă învățaseși să fiu om.